

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 90. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm2488/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Før imidlertid endnu Necker kunde ende sit Triumftog fra Basel, hvor han fik sit Hjemkald, til Paris, havde det allerede vist sig, at Lafayette ikke kunde styre Pøbelen; thi han stræbte forgjæves at redde en af de gamle Renteskriverne, Foulon, som Pøbelen beskyldte for at have sagt, de skulde æde Hø, og hvem de derfor vilde hænge uden Lov og Dom paa en af Lygtepælene, som de da ogsaa gjorde, huggede saa Foulons Hoved af og bar det i Triumf med en Tot Hø i Munden. Dette var kun 8 Dage efter Bastillens Erobring, og nattet Pøbelen, da Lafayette desaaarsag vilde nedlagt Kommandoen, lovede herefter at være ordentlig, saa var det dog let at forudse, at, naar den først en Gang havde mærket, den raadte sig selv, begyndt at gjøre kort Proces og faaet Smag paa Meneskeblod, vilde der andet end Ærekjærlighed til at styre den, om den end ikke (havde) haft saadanne Lovtalere som Camille Desmoulins, der kaldte sig selv Lygtepælens Prokurator, og det kolossalske Vildsvin, Marat, der i sit Blad, kaldet «Folkevennen», bestandig klagede over, at man sparede paa Blodbad, som dog efter alle Symptomer (han havde studeret Medicin) var det eneste Bad, der kunde skaffe Folket sin Sundhed igjen.

Vende vi os nu til Versailles, da møde vi dér et natligt Optrin den 4de Avgust, der er saa meget mærkværdigere, som det kun er i det engelske Parlament, man plejer at opføre sin Natta-Ro for at kunne passe det Dagværk, der betaler sig bedst; men denne Nat var ogsaa i alle Maader en Undtagelse, thi til den har Engellænderne rigtig nok i hele deres lange Parlaments-Historie intet Sidesykke. I denne Nat frasagde nemlig Adelen sig alle sine Rettigheder, og Gejstligheden sin Tiende, en Ædelmodighed, der naturligvis forbavsede hele Evropa og vil, selv naar man har betragtet Sagen og Begivenheden fra alle Sider, bestandig blive et glimrende Træk i den franske Historie, som Adel og Gejstlighed næppe nogensteds efterligner.

